

## Sobre Ambrosi Carrion

El nom d'Ambrosi Carrion pot semblar llunyà als homes de la nostra generació, formats en el clima cultural –cal anomenar-lo d'alguna manera– de la postguerra. En efecte, Ambrosi Carrion és absent de casa nostra des del 1939, quan portava més d'un quart de segle de vida literària, i el seu nom era prou conegut; conegut i discutit per a ésser exactes.



Des d'aquell any Ambrosi Carrion ha residit a París sense a penes interrupcions; hi ha residit i hi ha treballat, car l'exili no ha trencat la seva carrera d'escriptor. Li ha donat, sí, una orientació que no hauria tingut en unes altres circumstàncies i –aquí rau la tragèdia– l'ha desconnectat dels qui haurien hagut d'ésser-ne els destinataris normals: els catalans. Amb el temps, la demografia de l'exili s'ha anat aprimant, cosa natural i al capdavant desitjable, i les veus que hi persisteixen, si bé conserven llur sentit d'alerta de la consciència col·lectiva, troben unes possibilitats de ressonàncies cada vegada més febles.

Vaig conèixer Ambrosi Carrion el 1965, essent ell president dels Jocs Florals que aquell any van celebrar-se a París, en el marc de la Sorbona. Després ens hem vist sovint a París, i a Marsella, en ocasió d'ésser-li atorgada la Flor Natural. I ens hem escrit, també, de manera espaiada però ininterrompuda. El Carrion que jo he conegut, doncs, ha estat un Carrion ancià; un ancià enèrgic i bondadós, proveït de sentit crític i d'equanimitat alhora, a qui la gent acut a la recerca de consell, a qui tothom respecta pel seu afany aglutinador i per la seva rectitud insubornable. A través de llargues converses a casa seva, de primer a la rue de l'Épéron, al cor del Barri Llatí, i després a la rue de Courcelles, en un indret més reposat i burgès prop de l'Etoile, i amb la presència sempre amatent de la seva muller, he fet amistat amb Carrion. La diferència d'edat no n'ha estat obstacle: home obert a les inquietuds del nostre temps, la curiositat intel·lectual d'Ambrosi Carrion, mai no



satisfeta, l'ha salvat de caure en l'enyorança escleròtica de tants dels nostres exiliats.

Carrion viu en l'enyorança, i no podria ésser d'altra manera en tant que el sotrac de 1939 va imprimir un rumb impensat en la seva vida; però la seva és una enyorança dinàmica, lluitadora i, dins els límits del possible, optimista. Ambrosi Carrion no ha estat, ni és, un home vençut: té unes arrels massa fondes i massa autèntiques per a sucumbir.

A França, Ambrosi Carrion s'ha mantingut al corrent de tot allò que ha enriquit els horitzons intel·lectuals del nostre temps: fidel al seu país, i també a les directrius principals de la seva obra, fixades ja abans de 1939, s'ha interessat pel que han aportat les noves generacions, tant a Catalunya com al país que l'ha acollit: la seva relació amb Sartre i Camus, per a citar tan sols dos noms coneguts de tothom, n'és un bon testimoni.

Voldria, però, que aquestes breus ratlles, que han de precedir el poema dramàtic *Comte l'Arnau*, servissin per a situar, a grans trets, l'obra d'Ambrosi Carrion; uns quants trets que caldrà matisar, i tal vegada rectificar en més d'un punt, quan l'obra de l'escriptor sigui estudiada amb deteniment, tal com es mereix.

Xavier Fàbregas, 1972